

פרשת תפקת

הקדמת

הרב משה ארמוני שליט"א

סביב ארץ ישראל בעיקר בסוריה מתחוללת מלחמת אחים שהיא גם מלחמת דת בין הסונים לבין השיעים, אף אחד מהם לא חשוד באהבת ישראל מיותרת וחוף מלהתפלל ל"הצלחתם" עלינו להזהר לא להסתבך במלחמה לכאורה לא לנו. אבל לא צריך להתבלבל המלחמה הזו היא רק בגללנו, אם ינצחו השיעים יהיה הציר השיעי איראן חיזבלה סוריה עומד על גבולותינו, ואם ינצחו הסונים תהיה אלקעידה והאחים המוסלמים עם הציר מצרים חמאס וסוריה נגדנו. בקיצור זה נבלה וזה טריפה. וכך אמר לאחרונה שונא ישראל מושבע המצרי השייח קרדאוי ימ"ש: הקמת שלטון חמאס בעזה היתה הצעד הראשון ובעקבות האביב הערבי החלום התגשם כבר בארבע מדינות נוספות: תוניס, מצרים, תימן ומרוקו, סוריה היא המדינה החמישית. גם מקומה של ישראל לא נפקד מהחזון הזה שכן, כיתורה של ישראל במדינות ערביות שתתאחדנה תחת דגל האסלאם, יוביל בסופו של דבר למחיקתה מעל המפה. עפ"ל.

התהליכים שקורים עתה בעולם האיסלמזציה של אירופה, הנפילה הכלכלית בארה"ב מרמזים יותר מתמיד שיהודים צריכים לחזור לארץ ישראל. והסט"א מקטרג על כך בליבוי המחלוקת הפנימית בינינו, כאשר כל בר דעת צריך להפנים כי שונאי ישראל מייחלים ומחכים שהמחלוקת הפנימית בינו ותתפרץ, הרי כך נחרבה ירושלים בעוון שנאת חנם ובריונים ששרפו מחסני מזון. זה הזמן לאהבת חנם ולגישור המחלוקות, האפשרויות האחרות הן הרבה יותר גרועות.

לאחרונה התפרסם שטנקים של צבא סוריה עברו דרך השטח המפורז בגולן כדי לאגף את כוחות המורדים.

וצריכים אנו ללמוד מן ההסטוריה שלנו

מעשה במלך יאשיהו שלא נתן לפרעה נכה עובר בגבולו

בתקופתו של המלך יאשיהו, פרעה נכה מלך מצרים רצה לעבור בגבול ישראל כדי להלחם עם מלך אשור שכבש את העיר כרכמיש ממלך ארם, ופרעה נכו לא היה יכול לבוא עליו דרך נהר פרת אם לא יעבור דרך

ארץ ישראל, שהרי מצרים בדרומה של ארץ ישראל ונהר פרת בצפונה של ארץ ישראל. ויאשיהו סרב לבקשתו לעבור בגבול ישראל ויצא לקראת פרעה. ושלח לו פרעה ליאשיהו "מה לי ולך מלך ישראל לא עליך אתה היום כי אל בית מלחמתי", ולא שמע אל דברי פרעה כיון שהיו עושים באותו זמן רצון ה' בפרהסיה ולכן דרש "וחרב לא תעבור בארצכם" - אפילו חרב של שלום לא תעבור בארצכם, והוא לא היה יודע שכל דורו עובדי עבודה זרה בסתר כמו שהיה ירמיהו הנביא מוכיח אותם "כי מספר עריך היו אלהיך יהודה".

כותב המדרש (איכ"ר פרשה א פסקה נג) וזת"ד: "צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי" (יבתולתי ובחורי הלכו בשבי") (אין לומר שכנסת ישראל מתוודה בזה על חטאה, שא"כ הרי היה צריך להאמר בלשון רבים, וגם הנביא ירמיהו עצמו (שכתב את איכה) לא המרה את פי ה', ואין כאן הנביא אלא מעתיק ומספר מי עשה כן) מי אמרו לפסוק זה? (בלשון יחיד להראות כי המרה פי ה') יאשיהו (מלך יהודה הצדיק) אמרה הה"ד (ד"ה ב' ל"ה) "אחרי כל זאת אשר הכין יאשיהו את הבית עלה נכו להלחם בְּכַרְפְּמִישׁ על פרת" (יאשיהו מלך צדיק אשר החזיר את העם לעבודת ה' וכוונן עבודת בית המקדש כדינה, ואעפ"כ באה עליו הצרה שפרעה נכה שהיה נכה רגליים רצה לעבור דרך ישראל על מנת להלחם באשור) בקרקסיון (כך שמה בלשון חכמים) דעל פרת. "וישלח אליו מלאכים לאמר מה לי ולך מלך יהודה לא עליך אתה היום כי אל בית מלחמתי ואלהים אמר לבהלני מפי הקב"ה אני עולה" (כך שלח מלך מצרים ליאשיהו, למה לך לצאת אלי למלחמה לעכב אותי מעבור בארצך, שכן לא עליך אני בא היום, שאתה בא להלחם בי, אלא אל מקום המלחמה בלבד אני עובר דרך ארצך, וה' אמר למהרני למלחמה זו ומפי הקב"ה אני יוצא למלחמה זו, שגם פרעה מלך מצרים ידע שירמיהו הנביא ניבא מפי ה' על מלחמה זו) (שם בהמשך הוא אומר לו) "חדל לך מאלהים אשר עמיי זה לשון עבודת כוכבים (דהיינו פרעה מלך מצרים מבקש מיאשיהו המלך לא להתייחס לעובדה שהוא עובד אלילים ושיתן לו לעבור על מנת לעשות מלחמה, ואולם יאשיהו שראה שהוא עובד אלילים לא שעה לו) "ולא הסב יאשיהו פניו ולא שמע אל דברי נכו". מפי אלהים - זה ירמיהו שאמר ליאשיהו כך מקובלני מישעיה רבי (ישעיה י"ט) "וסכסכתי מצרים במצרים" (בין המצרים לבין עצמם תהיה מלחמה שנאמר "ביום ההוא תהיה מסילה מצרים אשורה") ולא שמע לו (יאשיהו לירמיהו) אלא אמר לו: משה רבה דרבך לא כך אמר (ויקרא כ"ו) "וחרב לא תעבור בארצכם" (ואין לומר שהכוונה לחרב מלחמה בישראל, שהרי נאמר שם באותו פסוק "ונתתי שלום בארץ", דהיינו שאפילו חרב של שלום עם ישראל אינה עוברת להלחם בארץ אחרת) וחרבו של אותו רשע (אומר יאשיהו לירמיהו) עוברת בארצי ובתחומי (ולא אעכב

"והיה היום ההוא לה' צבאות יום נקמה להנקם מצריו" היא נקמת המלך יאשיהו.

ועתה מה נעשה כשראשי השלטון נלחמים נגד לימוד התורה, וסופרים ו"ענקי רוח" הנלחמים נגד כל היקר לרוח ישראל מקבלים במות ופרסים???

זה בודאי לא הזמן למחלוקות, אויבי ישראל מחכים על הגדרות לזמן שתתפרץ המחלוקת כאן, והרי גל עכור של מחלוקות ושפיכות דמים עובר על כל המזרח התיכון ואם תשימו לב יש לגל הזה כיוון תנועה: מטוניסיה תימן לוב ומצרים ומשם לסוריה והבאים בתור הם לבנון טורקיה ואיראן ואז נדע שפסח עלינו והמשיך למוסלמים שבארצות ברית המועצות המתפרקות.

למען עתידנו אנחנו חייבים ללמוד לחיות פה ביחד!! כשרואים את התמונות שמגיעות מסוריה ומה שמוסלמים עושים שם למוסלמים אנחנו לא יכולים לקוות שח"ו אם יהיה בידם הם ירחמו עלינו. אנו צריכים להיות חזקים ועם חוט שדרה רוחני חזק.

תורת ישראל – תורה אוניברסאלית

כשראה המלך יאשיהו שפרעה נכה בוטח מעבודה זרה אמר (יאשיהו המלך) הואיל וקא בטח בעבודה זרה יכולנא ליה (הואיל והוא בוטח בעבודה זרה אוכל לנצחו). וצריך להבין איזה הוה אמינא הייתה שהוא אינו מאמין בעבודה זרה הרי זו דרכם מאז ימי חם אלא שאף על פי שגוי הוא מחויב הוא להאמין בבורא עולם כי תורת ישראל היא תורה אוניברסאלית, היא איננה רק תורת ישראל אלא מציעה פתרון גם לאומות העולם על יד קבלת ז' מצוות בני נח. אלמלא חטאו של אדה"ר היתה התורה נחלתן של כל יושבי תבל צאצאי אדה"ר כמ"ש האריז"ל שאילמלא חטאו היו כל צאצאיו יהודים, אך בגלל חטאו התערבה קומת אדם בליעל באדם דקדושה והעולם צריך לעבור בירור וזיכוך כדי שכל יושבי תבל יוכלו לקבל עליהם את עול מלכותו, האבות הקדושים החלו את תהליך הזיכוך והרחבנו בזה מאד בספרי "כגבר יאזור חלציו" איך תוקנו בחינות ג"ע שפ"ד וע"ז וכן הדצח"ם וכן קומת רמ"ח על ידי האבות ובזכות זאת נתנה תורה לישראל במעמד הר סיני אך לעומת זאת האומות עדיין לא הזדככו ולכן לא היה תורה ראויה להם, וזה עומק הגמרא שבה מתואר איך הקב"ה הולך לכל אומה ואומה ומציע את התורה והם דוחים אותה כל אחד מסיבתו שלו, ואולם תכלית הענין שבאחרית הימים אחרי מחיית עמלק יהיו כל אומות העולם משועבדים תחת עול התורה ברצונם כמ"ש "יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע כל ברך תשבע כל לשון".

בעדם??). והוא לא היה יודע שכל דורו עובדי עבודת כוכבים היו (בסתר בלא ידיעתו מתמימותו ורוב צדקותו) הוה משלח זוג תלמידים (בכל בית מישראל) למיבערא (לבער) עבודת כוכבים מבתיהון (שאם יתחצף ויתעקש העובד יהיו הם עדי התראה להעיד בפני הבית דין ולהעניש) והוון עללין ולא משכחין כלום (והיו נכנסים ולא מוצאים כלום) עד דנפקון אמרון טרודו תרעין (סגרו את הדלתות, שכן היו חוקקים את העבודה זרה על הדלת מבפנים וכשהיו פותחים את הדלתות לרווחה לא היתה נראית העבודה זרה וכשסגרו הדלתות היה מתחבר הצלם חצי מדלת זו וחצי מדלת זו, וזמ"ש) מן דהוון טרדין לתרעיה הוון חמן יתיה (כשהיו סוגרים את הדלת היו רואים את הצלם) אמרו עליהון מן דאתא ותיקן הוא דאתא וקלקל (מי שבא ותיקן ופירק את הצלם הוא זה שחזר והרכיב אותו בסגרו את הדלת, וכך היו לועגים לשלוחי המלך, ואם כן אף שהיו המלך ושלוחיו צדיקים אם כל זאת העם עבד ע"ז בסתר, ולכן לא עמדה הבטחת ה' להם לשלום בארץ כי היא מתקיימת רק שבני ישראל עושים רצון ה', ולכן היה צריך המלך לקבל את דברי הנביא כי ידע הנביא כי מספר עריך היו אלהיך יהודה כולכם פשעתם ביי"ל לפיכך (התוצאה היתה מרה כמ"ש דה"ב ל"ה) "ויורו היורים למלך יאשיהו" (ופגעו בו ונפצע) אמר רב מני שלש מאות חצים הורו בו עד שנעשה גופו ככברה והיה ירמיהו מצית אחריו לידע מהו אומר? (בעת פטירתו אמר חס ושלום אגב צעריה קאמר מילתא כלפי שמיא) ומה היה אומר? "צדיק הוא ה' כי פיהו מריתי" פיהו (של הקב"ה) ופום סרסורו (ופי נביאו שמע שהיה מצדיק עליו את הדין, פתח עליה ירמיהו ההיא שעתא "רוח אפינו משיח ה' נלכד בשחיתותם").

אם ראש העם הוא טוב כל העם ניצלים

בזכותו

ומוסיף בזה הזוה"ק (ח"ג קי"ד) וזת"ד: כאן יש להסתכל שהרי למדנו (מסכת ערכין י"ז) אם ראש העם הוא טוב כל העם ניצולים בזכותו, ואם ראש העם אינו כשר וישר אז כל העם נתפסים בעוונתו, והרי יאשיהו ראש העם וכשר היה, ומעשיו היו ישרים, כי היה בעל תורה וירא שמים והחזיר את ישראל בתשובה אם כן למה נתפס בעוונותיהם של ישראל? והשיב רק משום שלא האמין בירמיהו הנביא (שאמר לו שעדיין יש בישראל עובדי ע"ז) ולא הכריח את ישראל שיחזרו בתשובה, כי חשב שכולם הם צדיקים כמוהו, וירמיהו אמר לו שיוכיח את ישראל, ולא האמין בו ובשביל זה נתפס בעוונותיהם. ובעוד פרעה שם נלחם בכרכמיש על פרת לקח ה' יתברך נקמת יאשיהו ממנו שצר שם ימים רבים עד השנה הרביעית ליהויקים בן יאשיהו ובא עליו נבוכדנצר והוא שהתנבא ירמיהו למצרים על חיל פרעה נכה מלך מצרים אשר היה על נהר פרת בכרכמיש אשר הכה נבוכדנצר מלך בבל וגו' ואומר

תיקון העולם היה תלוי בבית המקדש

"ישא מדברותיך"

ערך וכתב:

הרב ישראל שלום אליהו ברדא שליט"א

מצות פרה אדומה על דרך פרד"ס התורה

(רמב"ם הל' פרה פ"א)

"פרה", שתהיה בת שלש שנים או בת ארבע, בבחינת על שלשה פשעי ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו (עמוס ב, ד-ו). ואותיות פרה, היא פ"ר דינים הנמתקים בה' גבורות מנצפ"ד של אימא עליונה, כנגד הפרה שהיא האימא של העגל, כי אין הדינים נמתקים אלא בשורשם. וסוד פרה אדומה היא קליפת נוגה, שיש בה טוב ורע, ולכן מטהרת את הטמאים מצד אחד, ומטמאת את הטהורים מצד שני.

"ויקחו אליך פרה", להמתיק הדינים על ידי משה רבנו בסוד דעת דזעיר אנפין שהוא יסוד דאבא, ולא לוקחים עגלה ומגדלים אותה, בבחינת עגלה יפהפיה מצרים (ירמיהו מו, כ), ואין קטגור בחטא העגל נעשה סגור (ברכות נט. ר"ה כו.), אלא תבוא האם ותקנח צואת בנה (מו"ק כח. ותוסי' בשם מדרש רבה פ' חוקת פי"ט פ"ח).

"אדומה - תמימה", תמימת אדמימות גמורה, עד שלא יהיו שתי שערות מעיקריהן בצבע אחר, או לקויות במקום יבלת, ושיעורן שיגזרו במספריים, בסוד שבעת מלכי אדום ושעיר שמתו בעולם הנקודים בלי חיבור של שנים זכר ונקבה בעולם הברודים, והיו עומדים בסמיכה אחת זה מעל זה (ראה ריש אד"ר עד אימת ניתב בחד סמכא וכו'). כי השערות האדומות רומזות לאחיות הדינים האדומים, ואין הדינים נמתקים אלא בשורשם בצבע אדום. ולא צריך שתהיה הפרה תמימת קומה, שאפילו היתה ננסה כשרה, בחינת פרה אדומה, שנאמר בה: וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרְזוֹ וְאֶזֶב וְשָׁנִי תוֹלַעַת וְהִשְׁלִיךְ אֶל תוֹךְ שְׂרֵפֶת הַפָּרָה (במדבר יט, ו), שהוא בחינת אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי הקיר (מו"ק כה:), משפיל רשעים עדי ארץ (ראה ליקו"מ ח"א ס"ח), בחינת אם יהיו חטאיכם פְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג וְלִבְנֵינוּ אִם יִאֲדִימוּ כְּתוֹלַעַ כְּצֶמֶר יִהְיוּ (ישעיה א, יח).

"אשר אין בה מום"- "החטאת", של כל המומים שפוסלים בקדשים למזבח, ולכן אם היתה יוצאת דופן בניחוח קיסרי, או שנקנתה במחיר כלב, או באתנן זונה, או שהיא טריפה, או שנרבעה לאדם, פסולה כשאר הקדשים. אבל מותר לקנות אותה מן הגוי ואין חוששים שרבע אותה, שודאי אינו מפסיד בהמתו.

תיקון העולם היה יכול להתבצע אם היה נוהגים כהלכה בזמן שבית המקדש היה קיים או אז העולם כולו היה נתקן לאיטו עד שכולם היו משתעבדים תחת עול הקדושה כמ"ש "והייתם לי סגולה כי לי כל הארץ", מדוע הדגישה התורה "כי לי כל הארץ"? מה הקשר בין היות ישראל עם סגולה לעובדה שהארץ שייכת ל-ה'? אלא ללמד שהיתה ארץ ישראל מקבצת אליה את כל ניצוצות הקדושה שבכל העמים, אבל כשחטאו ישראל נתנו כח בארץ העמים לסבול את הקדושה (כי כח המשיכה של ארץ ישראל נפגם בגלל חטאי ישראל) ומעתה אי אפשר להוציאם אלא ע"י גליות. ובגלל חטאנו גלינו מארצנו ונחרב בית המקדש ומאז תפקיד ישראל בגולה הוא לברר את ניצוצות הקדושה כמ"ש (פסחים פז:): לא גלו ישראל אלא כדי שיתווספו עליהם גרים, בעצם היותנו בין הגויים מפרסמים את אלוהותו ית'. ומלקטים ניצוצות הקדושה מבין הקליפות, ונשארים הקליפות בלא חיות, והעכו"ם שיניקתם מהקליפות, כשרואים שאין להם חיות, אזי משליכים את אמונתם, בחינת (ישעיה ב) "ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו ואת אלילי זהבו", והיות וזה תפקיד ישראל לעורר את העולם לעבודת ה' אף שהגויים אינם יודעים זאת במודע, מזלם יודע זאת, וכשאין ישראל עושים את תפקידם הם באים עליהם בכח, כביכול בטרוניה מדוע אינכם עושים את תפקידכם להחזירנו למוטב וזמ"ש (דברים כ, א) "כי תצא למלחמה על אויבך וראית סוס ורכב עם רב ממך לא תירא מהם" וגו', פירוש כי כל כח הסוס ורכב שלהם הם ממך בגלל שאינך עושה את התפקיד שלכך יועדת, ע"כ לא תירא מהם, מהם דייקא, אלא מעצמך תירא שאינך עושה תפקידך.

מדוע היו עושים מעלות יתירות עשו בטוהרת פרה אדומה,

והרחקות גדולות מטומאת המת?

(רמב"ם הל' פרה פ"ב)

אמרו חז"ל (שבת קמה: קמו. יבמות קג: ע"ז כב:) מפני מה עובדי כוכבים מזוהמים [ראה אבות דר"ן (פט"ז מ"ב) ריחן בא עלי מבשר נבלות וטרפות ושרצים. ולגבי ריח טהרה, ראה בסוטה (מט.) וע"ש מהרש"א, וכן יהודיע (יומא לט. בד"ה מלמטה), וליקו"מ (ח"א ס"ב).]?

שלא עמדו על הר סיני! שבשעה שבא נחש על חוה הטיל בה זוהמא, ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן, עובדי כוכבים שלא עמדו על הר סיני לא פסקה זוהמתן.

אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: גרים מאי? אמר ליה: אף על גב דאינהו לא הוו, מזלייהו הוו, דכתיב: "את אשר ישנו פה עמנו עומד היום לפני ה' אלהינו ואת אשר איננו פה" וגו'.

ופליגא דרבי אבא בר כהנא, דאמר רבי אבא בר כהנא: עד שלשה דורות לא פסקה זוהמא מאבותינו, אברהם הוליד את ישמעאל, יצחק הוליד את עשו, יעקב הוליד שנים עשר שבטים שלא היה בהן שום דופי (אפשר שנחלקו במחלוקת האחרונים: הרב פרשת דרכים ופנים יפות ובית האוצר ועוד, אם אבותינו עד מתן תורה היו בכלל ישראל, או בכלל בני נח, ואכמ"ל).

ועוד אמרו חז"ל (ע"ז ה.) רבי יוסי אומר לא קיבלו ישראל את התורה, אלא כדי שלא יהא מלאך המות שולט בהן, שנאמר (תהלים פב, ו): "אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כולכם", חבלתם מעשיכם? "אכן כאדם תמותון" (שם, ז)! וכן כתוב במדרשים (מדרש רבה: שמות פ"ב פ"א ופ"ז, ויקרא פ"א פ"ג, במדבר פט"ז פכ"ד, קהלת פ"ח פ"ג. ותנחומא: בראשית פ"ז, כי תשא פט"ז, עקב פ"ח. מדרש תהלים מזמור פ"ב, ותדבאר פכ"ו, ותדבאר פ"ד, ופסיק"ר פ"ד, ופרקי דר"א פמ"ו, ועוד).

והנה "אכן כאדם הראשון תמותון", כי אכ"ן בגימטריא ע'-א', שהחליפו כותנות א'ור (נ' שערי בינה, א"ך טוב לישראל אהי"ה אשר אהי"ה), בכותנות ע'ור. וזה סוד: וְלָקְחוּ לְטָמֵא מַעַפֵּר שְׂרֵפַת הַחֲטָאִת וְנָתַן עָלָיו מִיַּם חַיִּים אֶל פְּלִי (במדבר יט, ז), כי ע' פנים לתורה הופכות כותנות עור לכותנות אור, כי נר מצוה ותורה אור (משלי ו, כג), וממתקים את כל פ"ר דינים, ולכן לקחו לטמא מעפר דייקא. ונתן עליו מים חיים של התורה הקדושה, בבחינת אותי עזבו מקור מים חיים (ירמיה ב, יג), אל כלי בגימטריא ס' מסכתות (וי"ק דז"א כפול י"ס), בחינת ששים גבורים סביב לה (שיר השירים ג, ז), בחינת ששים המה מלכות (שם ו, ח).

"אשר לא עלה עליה עול", כמו שנאמר בעגלה ערופה (דברים כא, ג): "אשר לא עובד בה - אשר לא משכה בעול", שכל עבודה פוסלת בה כמו עול, אבל העול פוסל אפילו שלא בשעת עבודה אם אינה צריכה שמירה, ואם שם עליה משא לצורכה שלא תחליק או מפני הזבובים כשרה, ושאר עבודות פוסלות רק בשעת עבודה.

"אשר לא עובד בה", שאם עובד בה לרצונו, אפילו אם נעשית בה מלאכה מאליה, או שעלה עליה עול כדי שתינק, או עלה עליה זכר מאליו לרצונו ולא לרצונה, וקל וחומר אם היא מעוברת, פסולה. ואם דשה מאליה, או נחת עליה עוף, כשרה.

"פרה אדומה", שנולד בה אחר כך איזה פסול, או מתה, או מצאו אחרת נאה ממנה, או נשחטה לשם חולין, יפדו אותה מפני עורה, כנגד כותנות עור הנחש, ואינה מכפרת, אבל לא יאכילו את בשרה לכלבים, שלא יתן ממנה אחיזה לחיצונים הנמשלים לכלבים, שהיא יניקת הדינים האדומים על חטא העגל.

"ונתתם אותה אל אלעזר הכהן", שהוא כהן הדיוט, והרי עדיין אהרן הכהן הגדול היה קיים? אלא מפני שהיה קטגור בחטא העגל, ואינו נעשה סגור (ברכות נט. ר"ה כו.)! ולמדו מפי שמועת משה רבנו כי רק שריפת הפרה הראשונה נעשית רק באלעזר, אבל שאר פרות אדומות, כשרות אפילו בכהן גדול ולובש רק ארבעה בגדים כנגד בחינת ועל ארבעה לא אשיבנו (עמוס ב, ד-ו), וגם מפני שאין קטגור של כהן גדול בבגדי זהב של חטא עגל הזהב, נעשה סגור.

"איש טהור", כל העוסקים בפרה אדומה כשרים אם הם טבולי יום טהורים למעשר שני, אפילו שעדיין לא שקעה השמש לאכול בתרומה.

וגם זה לעומת זה עשה האלוקים לכפרה על חטא העגל (שמות לב, א): "וירא העם כי בושש משה", כי באו שש שעות ולא המתינו לו בסבלנות עד שנטמאו בעגל בעצת הצדוקים משורש ערב רב, שאין להם אריכות אפיים של משה רבנו וארץ ישראל, שגילו את י"ג מידות של רחמים. ולכן מידה כנגד מידה, לא ימתינו לטהרתם הגמורה כמו הצדוקים שהם בכלל אל תהי צדיק הרבה (ראה יומא כב: על שאול המלך). וכבר אמר שלמה בחכמתו (קהלת ז, טו-יח):
אֶת הַכֹּל רִאִיתִי בַיְמֵי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אֲבָד בְּצַדְקוֹ וַיֵּשׁ רָשָׁע מְאֵרִיךְ בְּרַעְתּוֹ: אֶל תְּהִי צְדִיק הַרְבֵּה וְאֶל תִּתְחַפֵּס יוֹתֵר לְמַה תִּשׁוּמָם: אֶל תִּרְשָׁע הַרְבֵּה וְאֶל תְּהִי סָכֵל לְמַה תָּמוּת בְּלֹא עֵתָךְ: טוֹב אֲשֶׁר תִּתְאַחַז בְּזָה וְגַם מִזָּה אֶל תִּנַּח אֶת יָדְךָ כִּי יֵרָא אֱלֹהִים יִצְא אֶת פְּלִם:

והשלכתו אל תוך פרת (ירמיה נא, טג). כמראה **אבן** ספיר (יחזקאל א, כו). כעין **אבן** תרשיש (יחזקאל י, יט). כל **אבן** יקרה (יחזקאל כז, כב. כח, יג). כי **אבן** מקיר תזעק (חבקוק ב, יא). וזה סוד ז' ספירות תחתונות של זעיר ונוקביה, על **אבן** אחת שבעה עינים (זכריה ג, ט). וסוד מלכות פה, וישלך את **אבן** העופרת אל פיה (זכריה ה, ח). ירושלים **אבן** מעמסה (זכריה יב, ג). וסוד **אבן** חן (משלי יז, ח). ולכן הפוגמים במלכות רוגמים אותם כצרור **אבן** במרגמה, **אבן** ו**אבן** לא טוב, תועבת ה' גם שניהם (משלי כ, י-כג). וסוד המלכות משכן הנפש בכבד, כבד **אבן** (משלי כז, ג). וזה סוד המלכות שהיא תכלית הבריאה, וסוף מעשה במחשבה תחילה, קץ שם לחושך ולכל תכלית הוא חוקר **אבן** (איוב כח, ג). וזה סוד שכינה עליונה ומלכות תחתונה, או מ"י ירה **אבן** פנתה (איוב לח, ו). ומ"י היא בינה כנגד הלב (פתיחת אליהו), לבו יצוק כמו **אבן** (איוב מא, טז). והיתית **אבן** חדה (דניאל ו, יח).

ודע כי **גל"ל** הוא גימטריא **ס"ג** עם **כ"ב** אותיות היא מלכות **פ"ה** (פתיחת אליהו), וגם **גל"ל** עם **ג'** אותיות בגימטריא **ס"ה** **אדנ"י** עם הכולל, שהוא בחינת מלכות **ב"ן**, והוא סוד **אבן גל"ל** (עזרא ה, ח. ו, ד). וזה סוד **אבן** יקרה בעטרת מלכם (דה"א כ, ב). וסוד המלכות בחינת בית, ויצף את הבית **אבן** יקרה (דה"ב ג, ו). וירגמהו **אבן** במצות המלך (דה"ב כד, כא). ועל המלכות נאמר: **אבן** מאסו הבונים היתה לראש פינה (תהלים קיח, כב), והיא **אבן** עד די התגזרת די לא בידן (דניאל ב, לד-מה), ועולמות בריאה יצירה עשייה התחתונים, כולם עומדים בסוד אלהיים, כי רחל שולטת על שם זה, להגן עליו מן הקליפות (בסוד אלהים אחרים), ובעולם הבריאה שם אלהיים הוא במלוי יודיין (בגימטריא ש', כי י"ג אותיות מילוי אלהיים כנגד י"ג מידות של רחמים, כי הדינים נמתקים לרחמים) שעולה **ברחמיים** (בגימטריא מצפ"ץ שהוא חילוף שם הוי"ה בא"ת ב"ש), כמניין **ארגמ"ן** עם האותיות והכולל, וזה סוד מרכבו **ארגמ"ן** שהוא סוד **א'וריאל ר'פאל ג'בריאל מ'יכאל נ'וריאל**, ראשי תיבות: **גמר"א** גמירי לה בהרכבת המרכבה בעולם הבריאה (תיקו"ז שתיתאה קמ"ד רע"ב), והם מלאכים של רחמים (ברית מנוחה דרך הב' ניקוד הח' עמ' סג-סט), והבריאה זו נקרא עולם **הכס"א** שעולה **פ"ו** מניין **אלהיים**, כי שם כסא הכבוד, כי מתכסה כבוד ה' בתוך היכ"ל אדנ"י בסוד יחוד תחתון של **בשכמל"ו** (ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד), אותיות: **ש"ו"ב מל"ך** ביחוד תחתון, אכן כאדם תמותון וכאחד השרים תפולו קומה אלהיים שפטה האר"ץ, כי במיתת המלכים ונפילת השרים התחלפו כותנות **אור בעור**, וזה רז **א"ע'** בגימטריא **אכ"ן** כאדם. ובעולם היצירה אלהיים במילוי אלפיין שעולה **אר"ץ**, ובעולם העשייה אלהיים במילוי ההיין שעולה **רצ"ה**. ועל

ולכן הרחיקו את טהרת פרה אדומה על חטא העגל בהרחקות גדולות מטומאת מת, כי חטא העגל היה בעוכרנו להביא מיתה לעולם, ואין קטגור נעשה סגור (ברכות נט. ר"ה כו. ועוד).

מדוע כל מעשי פרה אדומה בכלי אבן בלשכת בין אבן שבעה ימים? (רמב"ם הל' פרה פ"ב)

וכל מעשי פרה אדומה בכלי **אבן**, כי פגמו בחטא העגל בספירת המלכות בשם הוי"ה במילוי **ב"ן** (וי"ד הי"ה ו"ו הי"ה), שהיא הוי"ה כפולה של כ"ו ועוד כ"ו שווה **ב"ן**, ונהפכו משם **אליה"ו** לשם **כל"ב**, ופגמו בייחוס היותם: **"בני בכורי ישאל" (שמות ד, כב), "בנים אתם להוי"ה אלוקיכם" (דברים יד, א), בין כך ובין כך אתם קרויים בנים (קידושין לו. וראה פסחים פז:). ולכן כל מעשי פרה אדומה היו בכלי אב"ן דווקא, להחזיר את א"ור השכינה לבחינת הכלים השבורים שנפגמו בשם **ב"ן** הכולל, ולהפוך כלי **גולה** (ירמיה מו, יט. יחזקאל יב, ג-ז), לאור הגאולה בסוד הסתלקות הרשימו לבניית כלים בגולה, להתפשטות האורות בגאולה.**

אך טוב **לישראל** להביא מקצת ראיות שאספתי בעניותי מכל מקראות התנ"ך בס"ד, המורים כי **אבן** היא בחינת שם הוי"ה במילוי **ב"ן** הרומז למלכות השכינה, וזו לשוני בביאורי על ספר ברית מנוחה בכתב ידי: ואל תתמה על החפץ, כי על מלכות דמלכות, בסוד סוף מעשה במחשבה תחילה, וגם מלכות נעשית כתר באור חוזר, כתר מלכות מגיד מראשית אחרית (פתיחת אליהו), נעוץ סופו בתחילתו (ספר יצירה), והתכלית היא הסיבה, מלכות **דב"ן** היא **אב"ן**, והיא סוד זיווג ישראל ולאה - יעקב ורחל, ככתוב: ויקח **יעקב אבן** (בראשית לא, מה). משם רועה **אבן ישראל** (בראשית מט, כד). וידי משה כבדים ויקחו **אבן** (שמות יז, יב). ארבעה טורים **אבן** (שמות כח, יז. לט, ו), והיא מלכות **ב"ן** שאין לה מעצמה כלום רק מארבעה טורים שהן: תנה"י (תפארת, נצח, הוד, יסוד), והיא סוד לוחות **אבן** (שמות לא, יח). וסוד **אבן** שלמה וצדק יהיה לך (דברים כה, טו). והיא **אבן** גדולה (ש"א ו, יד. יד, לג). **אבן** העזר (ש"א ז, יב). ודוד סוד המלכות לקח משם **אבן** לקלוע במצח גלית (ש"א יז, מט). וישבת אצל **האבן** האזל (ש"א כ, יט). ואדונייה רצה למלוך עם **אבן** הזוחלת (מ"א א, ט). והבית בהבנותו **אבן** שלמה (מ"א ו, ז). וכשרצו ישראל למרוד במלכות רחבעם רגמוהו **באבן** (מ"א יב, יח. דה"ב י, יח). וזה סוד: ציון - ירושלים, שהוא חיבור יסוד מלכות, ככתוב: הנני יסד בציון **אבן**, **אבן** בחן (ישעיה כח, טז). **אבן** לפנה **ואבן** למוסדות (ירמיה נא, כו). ובנבואת ירמיה: ככה תשקע מלכות בבל, נאמר: תקשור עליו **אבן**

המלך המשיח מהרה יגלה אכי"ר [כי משיח יגלה את ספירת המלכות, ויעלה בניינה לשורשה. וזה סוד פרה אדומה שמטמאת את הטהורים, ומטהרת את הטמאים, מצד קליפת נוגה שחצייה רע וחצייה טוב. ואין בן דוד בא אלא בדור שכולו זכאי, או בדור שכולו חייב (סנהדרין זח.), וראה בן יהוידע (עירובין ג. ד"ה אמרי אינשי). ולכן כולו הפך לבן טהור (ויקרא יג, יג), וכולם מחייבים זכאי (סנהדרין יז.). וראה בספרי הכהן הגדול מלובלין: צדקת הצדיק (אות נב- קיא), ישראל קדושים (אות ח), קומץ המנחה (ח"א אות י), תקנת השבים (אות י).

קישורים למצות פרה אדומה וחטא עגל הזהב מצד הדין, עם עקידת אילו של יצחק מצד הגבורה, ומיתוק בני אהרן על בני בלעם ועוד..

כתוב בפרשת העקידה (בראשית כב, יג): וַיִּשָּׂא אֲבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיִּרְא וְהִנֵּה אֵיל אַחַר נֶאֱמָרוּ בְּסֶבֶךְ בְּקֶרְנָיו. כי אברהם אבינו ראה את קטרוג השטן על חטא העגל להתיש כוחו וזכות העקידה, וירא והנה איל אחר אותיות **בסב"ך** נאחו **בעג"ל**, כי זכות אילו של יצחק אבינו עם קול השופר של חירות ממלאך המות, בסוד פרה אדומה, מכפרים על חטא העגל. וזה סוד הקרבנות שיש בהם **שור** כנגד פרה אדומה וחטא העגל, ויש בהם **איל** כנגד אילו של יצחק אבינו, ויש בהם **כבש** בבחינת כבשים לבלושך (משלי כז, כו), בבחינת כמעט **שכ"ב** אחד העם, בבחינת באר שבע כבשים עם אבימלך.

וזה סוד השלכה באש בחטא העגל וכפרת פרה אדומה בגזירה שווה: וַאֲמַר לָהֶם לְמִי זֶהָב הַתְּפָרְקוּ וַיִּתְּנוּ לִי וַאֲשַׁלְּכֵהוּ בְּאֵשׁ וַיֵּצֵא הָעֵגֶל הַזֶּה (שמות לב, כד). וכן הוא אומר: וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרְזוֹ וְאֶזֶב וְשָׂנִי תוֹלַעַת וְהַשְּׁלִיךְ אֵל תוֹךְ שַׂרְפַּת הַפָּרָה (במדבר יט, ו), וזה סוד: וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם (מיכה ז, יט), כי **מי ים** מכבים את אש חטא העגל, וגם אז **תש פ"ר** דינים על ידי **שרפת** הפרה. וזה נעשה על ידי אלעזר הכהן מצד חסד אל כל היום עוזר, הממתק דיני פרה אדומה, וזה כנגד שריפת אחיו בני אהרן נדב ואביהו שמתו בהקריבם אש זרה (ויקרא י, א. במדבר ג, ד. כו, סא), על חטא העגל על ידי אהרן אביהם שהשליך הזהב לאש ויצא העגל הזה שהוא עבודה זרה על ידי ינוס וימברוס בני בלעם שעשו כן בכשפיהם, וזה היה אשם אביהם אהרן הכהן, וזה שאמר הכתוב (ויקרא טז, א): אֲחֵרֵי מוֹת שְׂנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן בְּקִרְבָּתָם לִפְנֵי יְהוָה וַיָּמָתוּ. ראשי תיבות: **אש"ם ב"א בלו"י**, או: **א"ב בלו"י אש"ם**. כי הם **בני לוי** קרבו לפני ה' מידה כנגד מידה, על הקרבת

זה נאמר בספר הזוהר (בראשית דף א' ע"א) חמש עליו תקיפין דסחרין לה מכל סטרהא, רצה לומר בחמש אותיות של שם אלהיים הנ"ל, סובבים ומגינים חלקי רחל בכל העולמות, שהן מלכויות של שם הוי"ה במילוי **ב"ן**, המגין על שם אלהיים של מילוי עולמות ב"ייע תחתונים כנ"ל, כי הוא יתברך מושיע ומגן על מלכות רחל מקליפת אלהים אחרים. וראה בספר לימודי אצילות (סוד הצמצום, חלק שני) ותרו"ץ.

וזאת בחינת פרה אדומה שהיו מפרישים את הכהן לפני עשייתה **שבעת ימים**, כנגד שבירת הכלים **בשבעה ספירות** תחתונות של זעיר ונוקביה (חגיית נהיים). [וזה סוד בני אדם בצלם ודמות העליונים הלבושים על ז"ת המכוסים, ולא על ג"ר המגולים שהם חב"ד של מוחין בגילוי הפנים כידוע. וזה סוד לבוש שחור לבן שהתקבל אצל החרדים לדבר ה' (ישעיה סו, ה), בדור אחרון של עקבות משיחך (תהלים פט, נב), כי המכנסיים בצבע שחור עד הטבור רומז לאור חוזר פרסה מן הרגליים ולמעלה כידוע, ונשארו הרגליים חשוכות, בבחינת רגליה יורדות מות (משלי ה, ה), ושבירת הכלים ומיתתם בהסתלקות האורות כידוע. והחולצה בצבע לבן רומז על אור ישר המתפשט למעלה מן הפרסה כידוע. ויש לזה רמז בתחילת פירוש קול ברמה על האידרא רבה למהר"י צמח ז"ל]. וגם כנגד עליית משה רבנו להר סיני **שבעת ימים** ראשונים ו**שבעת ימי המילואים** (ראה אבות דר"ן פ"א מ"א ומ"ב), ועקבותיו לא נודעו (תהלים עז, כ), ולכן נפלו בחטא העגל, בבחינת **ל"ך** רד (כי נ' שערי בינה בגימטריא **ל"ך**) כי שיחת עמך (שמות לב, ז).

ביאור תשע פרות אדומות ממשה רבנו ועד משיח צדקנו על דרך פרד"ס התורה

כתב הרמב"ם (הלי פרה אדומה פי"ג ה"ד) וזו לשונו בביאורו ע"ד פרד"ס בסוגריים מרובעות: ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשנייה [והן כנגד תשע ספירות שנחסרו למלכות במיעוט הירח, וגם הם תשעה היכלות בבחינת מטי ולא מטי של שלש חללי המוח כפול שלש, שיצאו מן הפרסה שהיא ס'וד פר"ה אדומה, כי לא תשאיר פרסה לעתיד לבוא, כי ממנו נקח לעבוד את ה' אלוקינו (שמות י, כו), והיא ההכאה והבטישה בדרך רצוא ושוב שלא יתבטל לאין סוף כידוע (ראה ליקו"מ ח"א ס"ד ס"ו סכ"ד, וראה זוהר פ' נח מאמר א"ר שמעון ארימית ידי בצלותין, וע"ח ואוצר"ח שער אח"פ) עד מלכות משיח צדקנו], ראשונה עשה משה רבנו, שנייה עשה עזרא, ושבע מעזרא עד חורבן הבית [והן כנגד שבעה מלכים ושבירת הכלים בחורבן הבית], והעשירית יעשה

פ"ר), והנה אין הדינים נמתקים כי אם דווקא בשורשם, ולכן צריך לכוון באלו ה' פעמים נ"ו, כדי להתייש ולהכניע כוח הקליפה והגבורות האלו, ונותן הזעיר הנקרא ו' אל הנוקבא שהיא המלכות הנקראת ה', ועל כן צריך לכוון לאותיות פ"ר אשר בשם פור"ה שהם ה' גבורות מנצפ"ך, ואל אותיות ו"ה שיש בשם פור"ה שהם הזעיר והנוקבא, כדי להתייש ולהכניע כוח הקליפה שהיא פור"ה, כי השר שלהם פור"ה שמו, רצונו לומר פ"ו מן פור"ה הם ה' אותיות של אלהים (בגימטריא פ"ו שהוא בחינת ה"ר הגדול) וכולם הם דינים.

וזה סוד הכתוב שאמר (ישעיה סג, ג): פורה דרכתי לבד"י, כי פור"ה שהם הדינים קשים, דרכתי והכנעתי אותם על ידי שם אלהים שכולו דינים, "לבד"י" - שהוא גימטריא הבדלה, רצה לומר אשר בשעת הבדלה עם הכוונה הנזכרת מכל אותיות פור"ה, שהם כלולים במלת אלהים בפשוטו, ואחוריים, והאותיות כנ"ל.

והנה שם אדם בליעל הוא ארמימ"ס (כנגד ארמילוס הרשע במלחמת משיח בן יוסף שלמד שבעים לשון בלילה אחד, כי הוסיף לו גבריאל אות ה' עדות ביהוסף), והוא הולך ונתמעט כנ"ל [ראה בפירוש הגר"א לספר יצירה (פ"ב מ"ד) גבי שבריר"י. וראה עוד בפירושו לספרא דצניעותא (פ"א). וזה סוד שבעים פרי החג ואומות העולם המתמעטים כידוע], כי הוא הראש לכל הקליפות.

והנה בליל שבת בעת הקידוש, כשתאמר: ברוך אתה ה', תכוון לשם יהו"ה במילוי יודין (י"ו"ד היי וי"ו היי) שהוא ע"ב גימטריא חס"ד. ובמוצאי שבת בהבדלה, תכוון באמירת: ברוך אתה ה', לשם יהו"ה במילוי ע"ב של אחוריים (י"ו"ד, י"ו"ד היי, י"ו"ד היי וי"ו, י"ו"ד היי וי"ו היי. בגימטריא קפ"ד כידוע), ותכוון גם כן שם יהו"ה הפשוט שהוא גימטריא כ"ו, ונשאר אז המילוי של ע"ב שהוא מ"ו (י"ו"ד י"ו י"ו י"ו), כמניין הבדלה (בגימטריא מ"ו מילוי שם ע"ב, בלי כ"ו שהוא הוי"ה פשוטה).

והנה השם היותר מעט במספר שם האדם בליעל הנ"ל, הוא: מ"ס, שגימטריא שלו הוא ק', וזה שאמרו חז"ל (חגיגה ט): אינו דומה מי ששונה פרקו ק' פעמים, למי ששונה פרקו ק"א פעמים שגימטריא שלו הוא מיכאל. וזה סוד הכתוב (ישעיה סג, ג): "פורה דרכתי לבד"י, ומעמים אין איש אתי". רצה לומר אין אחד מן הקליפות אתי. ואזכרם באפי (ישעיה שם), שהוא ראשי תיבות של הפסוק (תהלים קמה, טז): "פותח" את י"דך, הוא ראשי תיבות פא"י, שהוא שם אחד קדוש ונורא משמות ע"ב של הפסוקים (שמות יד, יט-כא): "ויסע-ויבא-ויט". שגימטריא של שם זה (פא"י) הוא כמנין יהו"ה אדנ"י, אשר בשילוב הוא זה: יאהדונה"י. ועל ידי כוונת אלו אשר זכרנו, יתכנעו אז הקליפות

בני בלעם אש זרה בגלל אהרן אביהם כנ"ל, כי שבת לוי עצמו לא חטא בחטא העגל (שמות לב, כו).

וכן כתוב בפרשתנו (במדבר יט, ג): ונתתם אתה אל אלעזר הכהן והוציא אתה אל מחוץ למחנה ושתט אתה לפניו: כי אלעזר הכהן לפניו מצד החסד, והוציא אותה החוצה בשחיטה מצד הגבורה. וזה סוד איחוד שני הפכים בסוד דוד המלך שנקרא "עדינו העצני" כשהיה יושב ועוסק בתורה היה מעדן עצמו כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה היה מקשה עצמו כעץ (מ"ק טז:). וראה דוגמאות לזה במדרש תמורה לרבי ישמעאל כהן גדול ורבי עקיבא הנדפס בסוף אגדת בראשית. וכן שנינו בספר יצירה (פ"ו מ"ב) הרע מבחין את הטוב. וראה עוד בספר קומץ המנחה מלובלין (ח"א אות י) ותרו"ץ.

וזה סוד (במדבר יט, ב): זאת חקת התורה וגו', ויקחו אליך פרה אדמה תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה עליה על. כי פרה אדמה תמימה תמימה, רומזת לתורה הקדושה, שנאמר עליה (תהלים יט, ח): תורת יהוה תמימה, שהיא תמימה מתאוות מחמיצות וחכמות חיצוניות (ראה ליקו"מ ח"א ס"ה). וכן הוא אומר (שיר השירים ד, ז): כָּל־כָּחַל יָפָה רַעֲיָתִי ומום אין בך. "אשר לא עלה עליה על", עול חסר אות ו', ויש אם למסורת כתיב, כי על בגימטריא ס"מ שלא עלה על חוקת התורה בסוד פרה אדמה, וזה סוד מ"ס וסמ"ך שבלוחות בנס היו עומדים (שבת קד. מגילה ג.), וזה סוד אינו דומה שונה פרקו מאה פעמים לשונה פרקו מאה ואחד (חגיגה ט). ויש אם למקרא קרי "אשר לא עלה עליה עולי", כי שנינו (פרקי אבות פ"ג מ"ה): רבי נחוניא בן הקנה אומר: כל המקבל עליו על תורה, מעבירים ממנו על מלכות ועל דרך ארץ. וכך הפורק ממנו על תורה, נותנים עליו על מלכות ועל דרך ארץ:

סוד פרה אדמה עם פורה שר של שכחה וייחוד הבדלה סגולה לזכירה והמתקה

כתב מהרח"ו בספר ליקוטי הש"ס (ליקוטים מעץ החיים, פרי עץ חיים שער השבת פכ"ד) וזו לשונו: דע כי בשעת התפילה תכוון בזה הייחוד, דהיינו קודם הברכה שתברך על ההבדלה, אמור: השבעתי עליך פור"ה שר של שכחה שתסיר לב טפש ממני ותפיל יתיה על טורא רמתא בשם ארמימ"ס רמימ"ס מימ"ס ימ"ס מ"ס ס'. ונח מצא חן בעיני ה'.

והנה פירוש העניין הוא זה, כי הלא כבר נודע שבערב שבת כל הקליפות כולם הם נגזים בעומקא דתהומה רבה. ובמוצאי שבת כולם הם יוצאים ורוצים לשטוף את העולם, לולי שאנו אומרים: "ויהי נועם" וגו', כי בפסוק זה יש חמש פעמים אותיות נ"ו, שהם ה' גבורות העולם אל המניין של מנצפ"ך שהן גימטריא פ"ר (נ"ו כפול חמש שווה

דעים, וטעמן ונימוקן עימם, אבל לישראל הם חוקים, ובה פירשו הראשונים: "כי חק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב" (תהלים פא, ה), הכוונה כי חוק הוא לישראל בלי טעם, אומנם משפט לאלהי יעקב, שהוא יתברך יש לו טעם בדבר, בבחינת הנסתרות לה' אלוקינו והנגלות לנו ולבנינו לעשות את כל דברי התורה הזאת (דברים כט, כח). וזה שאמר דוד המלך (תהלים עב, א) להקב"ה: "משפטיך", כלומר החוקים אשר יש לך טעם בהן שהם משפטים לך, "למלך תן", האר עיניו להבין להשכיל טעמן. ולא שאני סבור כי שלמה כבר נרמז בתורה: "לטמא מעפר שריפת החטאת", ולכן אני אומר: "משפטיך למלך תן", כי ידעתי שהכתוב הולך ביושרו **למשה**, אבל אני שואל בדרך צדקה: "וצדקתך לבן מלך". וישר כוח למו"ר אבי שליט"א שהאיר עיני בזה.

וכן אמרו במדרש תנחומא (פ' חוקת פ"ח): אמר לו הקב"ה למשה: **אני מגלה לך טעם פרה**, אבל לאחרים חוקה. וכל הפרות אדומות נקראו על שם פרתו של משה רבנו בסוד הדעת המתהפך המתפשט והמכריע. וזה נרמז בפסוק (במדבר יט, יז): "ולקחו לטמא", ראשי תיבות: **לך אני מגלה טעמה** (חתם סופר פ' חוקת). וזה נרמז באותו פסוק (שם): "ונתן עליו מים חיים אֶל כָּלֵי", ראשי תיבות: **אחכם**, כי אמר שלמה המלך (קהלת ז, כג-כד): **אֶמְרָתִי אֶחְכְּמָה** והיא כחוקה מְכֻנֵּה [אחכמ"ה ראשי תיבות: אמר חכם כמו משה הוא. ר' יחיאל שלמה מינצברג גאב"ד אוסטרובצא בספרו משבצי שלמה. **אחכמה** והיא רחוקה בגימטריא: **דיני פרה אדומה**. מפי אאמו"ר שליט"א]. **כחוק מה שְׁהָה וְעַמְלֵךְ עַמְלֵךְ מִי** וְמִצְאָנוּ: כי סוד פרה אדומה הרומז לאימא עליונה בסוד מ"י שהן נ' שערי בינה, **רחוק ממנו** ונמסר רק **למשה** (וראה תיקו"ז קכז). וזה שאמרו בתיקוני זוהר (תיקון י"ג כח). **שלמה אתהפך למשה**. והדברים שתומים וחתומים, ועל פי האמור מבואר בס"ד כי הוא סוד פרה אדומה, ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת, **וכתוב עליו יושר דברי אמת**, כי **שלמה התהפך למשה כנ"ל**, בבחינת **משה משיח** (זוהר ח"א כה: כז. קסט. זו"ח מרגליות נו.), כי שלמה הוא משיח בן דוד, ומשה רבנו הוא משיח בסוד מה שהיה הוא שיהיה (קהלת א, ט), ראשי תיבות משה (תיקו"ז תיקון יח-כא-כב-סט-ע, וביאור הגר"א שם). וראה דרשות המפרשים על הגמרא הנ"ל (ר"ה כא:). ביקש שלמה להיות כמשה להשיג נ' שערי בינה בסוד פרה אדומה כנ"ל, בספר תורת משה לחתם סופר (פ' פרה, דברים לד, י), וכתב סופר (דברים לד, ט-י), ופרדס יוסף (בראשית א, א), ודברי יהונתן (פ' ברכה), וערוך לנר ובניהו בן יהודע (ר"ה כא:), וילקו"ש (דברים ל"ד רמז תתקס"ו, תהלים ח' רמז תרמ"א, קהלת י"ב רמז תתקפ"ט), ישמח משה (פ' בראשית כא: פ' שלח לך נט.

הגורמים השכחה, ויבוא הזכירה בסייעתא דשמיא. וראה בן יהודע (חגיגה ט: ודו"ק).

וְהִשְׁרַף אֶתְּךָ יִכְבֵּס בְּגָדָיו בְּמֵיִם וְרָחַץ בְּשָׂרוֹ בְּמֵיִם וְטָמֵא עַד הָעָרֶב

טהרת פרה אדומה בסוד חוקת התורה, היא באש ובמים, שריפה באש הדינים ורחיצה במי החסדים, בחינת דעת תחתון המזווג חסדים וגבורות כאחד, בבחינת כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בְּאֵשׁ וְטָהַר אֵךְ בְּמֵי נְדָה יִתְחַטָּא וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבֵא בְּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בְּמֵיִם (דברים לא, כג). ובחינת פָּאנוּ בְּאֵשׁ וּבְמֵיִם וְתוֹצִיאֵנוּ לְרִנְיָה (תהלים סו, יב), והן כנגד תורה שבכתב בחינת אש שחורה על גבי אש לבנה (ירושלמי שקלים כה: סוטה לו.), בחינת התורה ששורפת את אש היצר הרע (בבלי ברכות כב. סוכה נב: תענית ד. ז. חגיגה כז. קידושין ל: פא. חזי דאת נורא), ותורה שבעל פה בחינת מים (אבות דר"ן פמ"א, ומס' דרך ארץ זוטא פ"ח, ותענית ז. וב"ק יז. וב"ק פב. וע"ז ה:).

וְלָקְחוּ לְטָמֵא מֵעֵפֶר שְׂרִפַּת הַחֲטָאת עַל מִשֶׁה רִבְנוּ וּשְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ,

ועל אלעזר הכהן ועזרא הסופר ורבי אליעזר!

כתב החיד"א בספרו יוסף תהילות (תהלים עב, א) על הפסוק: "לשלמה אלהים משפטיך למלך תן, וצדקתך לבן מלך". כי שלמה המלך היה מבקש לדעת טעם פרה אדומה, ולא נתגלה טעמה אלא למשה רבנו עליו השלום. ופירשו רבני אשכנז [שמעתי מפי מו"ר אבי שליט"א כי הוא ר' שאול מאמסטרדם בספרו בניין אריאל על התורה (פ' חוקת, במדבר יט, יז)]. על הפסוק (קהלת יב, י): בְּקֶשׁ קִהְלֵת לְמִצְאָה דְבָרֵי חֶפֶץ וְכָתוּב יִשָּׁר דְּבָרֵי אֱמֶת. ביקש קהלת למצוא דברי חפץ, בקש להיות כמשה, יצאה בת קול ואמרה: "וכתוב יושר דברי אמת" (ר"ה כא:). שהכוונה כי שלמה פשפש ומצא שמו רמוז בפרשת פרה, שנאמר (במדבר יט, יז): "ולקחו לטמא מעפר שְׂרִפַּת הַחֲטָאת", ראשי תיבות: "שלמה", ועל סמך זה היה טורח למצוא טעם פרה אדומה, וזהו ביקש קהלת למצוא דברי חפץ, כלומר לדעת טעם פרה אדומה, בטענה ששמו רמוז בה כאמור, יצאה בת קול ואמרה: "וכתוב יושר דברי אמת", כי ראשי תיבות: "לטמא מעפר שריפת החטאת" ביושר, הוא למשה, כי רק למשה היה למנה. וידוע שכל החוקים הן הם מפלאות תמים

ולחבר ולייחד תפארת הקב"ה עם מלכות שכינתו עלינו, ועתה תראה מנפלאות תמים דעות כי הזאה ביום השלישי והשביעי כנגד תפארת ומלכות כנ"ל, היא דווקא על טומאת **מת**, כי **מת** ראשי תיבות: **מ**'לכות **ת**'פארת, כי קצצו בנטיעות, והפרידו את המלכות משורשה בתפארת, והקדימו מלכות לפני תפארת, ולכן נסמכה פרשת חוקת לפרשת בהעלותך על פגם קברות התאוה, ולפרשת שלח על פגם הכבוד של המרגלים שלא יהיו נשיאים בארץ ישראל כמבואר שם בזוהר, ולפרשת קרח על פגם הקנאה במשה ואהרן, כי הקנאה והתאוה והכבוד מוציאים את האדם מן העולם (פרקי אבות פ"ד מכ"א), שהוא פגם המלכות בלי כתר התפארת, ועל ידי זה נעשה בחינת טומאת **מת** **שבעה** ימים דווקא (במדבר יט, יד), כי זה היה קלקול עולם התוהו, ו**מיתת שבעה** מלכים, ושבירת הכלים בזעיר ונוקביה שהם תפארת ומלכות כנ"ל. וזה סוד מתן תורה, הפסיקה **מיתה** (שבת קמו.). ועל זה נאמר בפרשתנו (במדבר יט, יא): **הנגע בַּמַּת לְכָל נֶפֶשׁ אֲדָם וְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים: יְטָמֵא שְׁבַעַת יָמִים (שם, יד-טז).**

והנה גם את זה לעמית זה עֲשֵׂה הַאֲלֵהִים (קהלת ז, יד), ככתוב בפרשתנו (שם, ד): **וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאַצְבָּעוֹ וְהִזָּה אֶל לֶכַח פְּנֵי אֱהֵל מוֹעֵד מִדְּמָה שְׁבַע פְּעָמִים.** וזה סוד: **אַצְבַּע אֲלֵהִים** הוא (שמות ח, טו). ולכן התיקון הוא להזות מאפר הפרה ביום השלישי תחילה כנגד התפארת, ורק אחר כך היו מזים ביום השביעי כנגד המלכות, כמו שכתוב בפרשתנו (במדבר יט, יב): **הוא יִתְחַטֵּא בּוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר וְאִם לֹא יִתְחַטֵּא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר: וכן הוא אומר (שם, יט): **וְהִזָּה הַטְּהַר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.** ואז נעשה בחינת (תהלים לו, לו): **שֶׁמֶר תָּם וְרָאָה יֶשֶׁר כִּי אַחֲרִית לְאִישׁ שְׁלוֹם: וכן הוא אומר (איכה ד, כב): **תָּם עֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא יוֹסִיף לְהַגְלוֹתֵךְ פְּקֹד עֹנֵךְ בַּת אֲדוֹם גְּלָה עַל חַטָּאתֵיךְ. על חטא העגל וכפרת פרה אדומה, כמו שכתוב בפרשתנו (שם, יט): **וְהִזָּה הַטְּהַר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, כי טו"ב (בגימטריא הזוה) לתקן חטא העגל שנאמר עליו (שמות לב, כד): **וַיֵּצֵא הָעֶגְלָה הַזֶּה: וסוד פרה אדומה באות ה' שלה ממתקת פ"ר דינים, בבחינת גימטריאות פרפראות לחכמה (פרקי אבות פ"ג מ"ח), כי פ"ר עם או"ת ה' ממתק דיני המלכות מצד החכמה, בבחינת אבא יסד בריתא (זוהר פינחס רנז.), ובסוד כולם בחכמה עשית (תהלים קד, כד).**********

ואם תעיין היטב בספר מגיד מישרים למר"ן רבנו יוסף קארו (פי חוקת) תזכה לקשר סוד סמיכות פרשת פרה אדומה לפרשת נחש הנחושת, כי אין הדינים נמתקים אלא בשורשם, כמבואר בספר ליקוטי הש"ס למהר"ן (ליקוטים לזכירה מעץ החיים, בפע"ח שער השבת פרק כ"ד), ובליקוטי

פי ברכה קנד.), ופרי צדיק מלובלין (ל"ג בעומר וסיום הש"ס אות ח'). ותרו"ץ.

וְכַתּוּב בַּמִּדְרָשׁ (ילקוט שמעוני ח"א רמז רס"ח, מדרש תנחומא פי חוקת פ"ח, ופסיקתא רבתי פ"ד, ובמדרש רבה במדבר פ"יט פ"ז): **רַב אֶתְחָא בְּשֵׁם רַבִּי יוֹסִי בַר חֲנִינְיָ אָמַר: בְּשַׁעֲהָ שְׁעָלָה מִשָּׁה לְמָרוֹם, שָׁמַע קוֹלוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁיוֹשֵׁב וְעוֹסֵק בְּפְרֻשֶׁת פְּרָה, וְאָמַר: אֶלְעָזָר בְּנֵי אוֹמֵר פְּרָה בַת שְׁתִּים, וְעֶגְלָה בַת שְׁנָתָה (פרה פ"א מ"א). אָמַר מִשָּׁה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, הַעֲלִינִים וְהַתְּחַתְּוִנִים בְּרִשׁוֹתֵךְ, וְאַתָּה יוֹשֵׁב וְאוֹמֵר הֲלָכָה מִשְׁמוֹ שֶׁל בֶּשֶׂר נָדָם. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: מִשָּׁה, עֲתִיד צְדִיק אֶחָד לַעֲמֹד בְּעוֹלָמִי וְעֲתִיד לַפְתֹּחַ בְּפְרֻשֶׁת פְּרָה תִּחַלָּה: רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר פְּרָה בַת שְׁתִּים וְכוּ'. אָמַר לְפָנָיו: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, יְהִי רְצוֹן שְׁיֵצֵא מִחֻלְצֵי. אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: חֲתִיךְ שְׁיֵצֵא מִחֻלְצֵיךְ, הַדָּא הוּא דְכָתִיב: "וְשֵׁם הָאֶחָד אֶלְעָזָר" (שמות יח, ד), וְשֵׁם אוֹתוֹ הַמֵּיחָד אֶלְעָזָר. והוא סוד פרה אדומה (במדבר יט, ד): **וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדְּמָה בְּאַצְבָּעוֹ, וזה סוד מה שכתב הרמב"ם (ה"ל פרה אדומה פ"ג ה"ד): ותשע פרות אדומות נעשו משנצטוו במצוה זו עד שחרב הבית בשנייה, ראשונה עשה משה רבנו, שנייה עשה עזרא, ושבע מעזרא עד חורבן הבית, והעשירית יעשה המלך המשיח מהרה יגלה אכז"ר. כי אעשה לו עזר כנגדו זרע אמת ליעקב והשכינה (תיקו"ז קכט:), הם בחינת חסד אל (תהלים נב, ג), בחינת ה' חסדים כנגד ה' אצבעות: חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד. בבחינת הא לכם זרע (בראשית מז, כג. וליקו"מ ח"א סי' נג-נז-צז-פא). וראה על ר' אליעזר בליקוטי מוהר"ן (ח"א סי' רטו-רעג), ובספר בני יששכר (מאמרי חודש תשרי, מאמר יב אות ב), ואגרא דפרקא (אות שכז). ותרו"ן.****

וראה עוד בספר עץ הדעת טוב למהר"ן (פי יתרו), וספר עשרה מאמרות לרמ"ע מפאנו (מאמר חקור דין ח"ב פט"ו), ושל"ה הקדוש (תולדות אדם בית חכמה תליתאה סי"ג, תורה אור פי ויקהל פקודי אות כא, ופי חוקת אות ב, ווי העמודים פכ"ג), ובספר אוהב ישראל מאפטא (פי פרה), וישמח משה (פי חוקת סח.), ומאור ושמש (פי חוקת ד"ה במדרש), ותולדות יעקב יוסף (פי חוקת אות ז), ושם משמואל (פי שמיני-פרה, שנת תרפ"א), ואמרי אמת (פי כי תשא-חוקת), ופרי צדיק מלובלין (פי פרה אות א). ותרו"ץ.

וְהִזָּה הַטְּהַר עַל הַטָּמֵא בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי

על דרך הספירות תפארת ומלכות

הזאה ביום השלישי והשביעי ממי אפר הפרה, רומז על ספירת התפארת השלישית, ועל ספירת המלכות השביעית, לעלות את המלכות אל ההתפארות,

אסרו לעבור על המצוות. ומצד שני ראה רמב"ם (הל' שבת פ"ב ה"ו והי"א) להתיר איסור שבת גבי נשיכת כלב שוטה רק בשביל יישוב הדעת, ועושים לו כל צרכי רפואה להצילו אפילו פסיכולוגית כגון כיבוי הנר ליולדת עיוורת. וגדולה מזאת כתב הרמב"ם (הל' ע"ז פ"א הי"א): מי שנשכו עקרב או נחש, מותר ללחוש על מקום הנשיכה, ואפילו בשבת, כדי ליישב דעתו ולחזק לבו, אע"פ שאין הדבר מועיל כלום, הואיל ומסוכן הוא, התירו לו, כדי שלא תיטרף דעתו עליו. ע"ש. ודו"ק לדינא.

מדור חידונים

בחודש הראשון. באיזה תאריך בחודש?

אל מלך אדום. איך נקרא אז מלך אדום בימי משה רבנו?

וישלח מלאך. מי המלאך?

הכנעני מלך ערד. מי זה, ובאיזה תאריך היתה מלחמתו?

וישב ממנו שבי. מה שבו מישראל?

וימת עם רב מישראל. מי מת שנחשב עם רב מישראל?

על כן יאמר בספר מלחמות ה'. איזה ספר זה, ובאיזה פרשה נכתבה?

סיחון ועוג. מי הם היו, ומה ייחוסם?

על כן יאמרו המושלים. מי המושלים האלה?

וישלח משה לרגל את יעזר. את מי שלח משה לרגל, אחרי שנכווה בשליחות המרגלים הקודמת?

ויכנו אותו ואת בניו. מי זה בנו ואיך נקרא, ומדוע התורה מציינת פה את בנו?

מוהר"ן (ח"א סי' סא). כי נחש ממית ונחש מחיה (ר"ה כט.), כי זה לעומת זה עשה האלוקים, כי נחש בגימטריא **משיח**, כי יש נחש מצד הקדושה וכן בכל החיות יש צד קדושה שהמשילו אותם לשבטי יה הקדושים, בחינת יהי דן נחש עלי דרך (ראה סוטה ט: יא:), ושדרו של אדם לאחר שבע שנים נעשה נחש (ב"ק טז.). ויש בנחש שני הפכים, וראה ברכות (נז.). הרואה נחש בחלום, לגבי פרנסה. וזה סוד טהרת נחש (גפ"ת עירובין יג: סנהדרין יז:). כי לא הנחש ממית אלא החטא ממית (ברכות לג:), וראה בן יהוידע (שבת סג. ופסחים נג. ותענית כ:). כי אם תסיר אות ח' מנחש, תקבל ש"ן נשיכת נחש, כי ארס נחש בין שיניו הוא עומד (ב"ק כג:), ונשיכתו נשיכת שועל ולחישתו לחישת שרף (פרקי אבות פ"ב מ"ט), כי השועל עכשיו ערום מכל חית השדה, במקום הנחש שהתקלל (רד"ק בראשית ג, א). וראה בסוד הנחש למהר"י גיקטליא (הנד"מ בסוף ספר שערי קדושה למהר"י בהוצאת אמנון גרוס), שיש בו צד הקדושה ולהיפך, בסוד הנחשים השרפים, והתנינים הגדולים. והדברים עתיקים.

ודוגמא למה שאמרנו כי אין הדינים נמתקים אלא בשורשם, מצאנו בחכמת הטבע, כי המצאת החיסון שלוקחים מינון קטן מאותו נגיף, הוא בעצם תרופה למגפה, ומקורה בחכמת התלמוד (יומא פג. פד:). מי שנשכו כלב שוטה (כלבת), מאכילים אותו מחצר כבד שלו. וכן ידוע גם על ארס הנחש שמרפא הנשוך וחי. ומכאן תשובה מוצאת למה שכתב הרמב"ם גדול הרופאים בצעירותו בפירוש המשנה (יומא פ"ח מ"ו) שאינו מועיל בדרך רפואה רק בדרך סגולה, ולכן